

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/21/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123010332
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8123010332.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD. L.L.M., MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 04. júla 2023 v trestnej veci obž. A. B. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 15. mája 2023 sp.zn. 4T/12/2023, takto

rozhodol:

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B..

odôvodnenie:

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 15. mája 2023 sp.zn. 4T/12/2023 bol obžalovaný A. B. v bode 1/ uznaným vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. h/ Trestného zákona a v bode 2/ z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona, prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. i/ Trestného zákona, prečinu poškodzovanie cudzej veci podľa § 245 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v bode 1)

dňa 24.06.2022 v čase okolo 19:00 hod. pod vplyvom alkoholu vstúpil na pozemok a do vnútra rodinného domu s popisným číslom 5 v obci Poloma, okres C. kde napadol svoju manželku C. B. a to tak, že ju začal škrtiť vnútornou stranou ľavého lakťa, kde následne k ním prišiel ich syn D. B., nar. XX.XX.XXXX, ktorý páchatela odtlačil a zavolať na linku 158, napriek tomu, že páchatel bol dňa 24.06.2022 v čase o 13:20 hod. hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Lipany pod DU:340/2022, čísla ORPZ-POOPP11-62-002/2022 v zmysle §-u 27a ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení zákona č. 491/2008 Z. z. vykázaný zo spoločného obydľia rodinného domu č. 5 v obci Poloma, okres C., ako aj z pozemku patriacemu k rodinnému domu;

v bode 2)

dňa 29.09.2022 v čase okolo 19:00 hod. v obci Poloma, okr. C., na vstupnej terase bytového domu č. 239 v bezprostrednej blízkosti poškodenej C. B. pod vplyvom alkoholu sa najprv tejto vyhrážal so slovami "Ti hlavu odjem a potom pôjdem sedieť" a následne údermi pästami a potom opakovanými údermi kameňom poškodil dve sklenené výplne na oknách bytu v obývacej izbe a na toalete a tak spôsobil

poškodením okien pre vlastníka bytu, obec A., škodu vo výške najmenej 435,00 Eur a týchto konaní sa dopustil aj napriek tomu, že uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn.: 15C/55/2022-17 zo dňa 05.08.2022, ktoré nadobudlo vykonateľnosť dňa 05.08.2022 mu bola uložená povinnosť nepribližovať sa k C. B. na vzdialenosť menšiu ako 20 metrov s výnimkou účasti na nevyhnutných procesných úkonoch v konaní pred orgánmi verejnej moci, čím týmito konaniami u poškodenej C. B. vzbudil obavu a strach o život a zdravie a zároveň sa neoprávnene priblížil k poškodenej.

Za to mu bol uložený podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 37 písm. h/, písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 49 ods. 2 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 20 (dvadsať) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona bol obžalovaný zaradený na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré neskoršie odôvodnil jednak sám ako aj prostredníctvom obhajkyne.

Obžalovaný v dôvodoch svojho odvolania k prečinu poškodzovania cudzej veci uviedol, že podľa jeho názoru nebolo vykonaným dokazovaním preukázané, že okná na obecnom byte poškodil on, nakoľko jediným usvedčujúcim dôkazom vykonaným na hlavnom pojednávaní bola čítaná výpoveď manželky z prípravného konania, ktorá nebola podporená žiadnym ďalším dôkazom, a ktorá bola odporovaná jeho výpoveďou. Neboli zadokumentované žiadne stopy na jeho pästiach, ktorými podľa rozsudku mal poškodzovať okná, ani niet kameňa, ktorým mal údajne tiež takto konať, a svedkyňa E. A., ktorá bola na mieste prítomná (s dvoma minútovými prestávkami) nevnímala žiadne poškodzovanie okien jeho osobou, a napokon poškodzovanie okien nepotvrdila ani dcéra Klaudia v zaznamenanom telefonáte na políciu, kde vravela iba že búcha na dvere (nie na okná), ako to uviedol aj on vo svojej výpovedi. Okná mohla vyjsť zvonka poškodiť trebárs aj manželka s motívom pritažitiť mu a vykonané dokazovanie podľa jeho názoru nevylúčilo inú osobu škodcu. V každom prípade mal súd za dôkaznej situácie slovo proti slovu ohľadom osoby škodcu aplikovať zásadu „in dubio pro reo" a v pochybnosti rozhodnúť v jeho prospech, čo však neurobil. V ďalšej časti spochybňuje výšku spôsobenej škody na oknách, cenu týchto prác a ako aj to, že nebol zohľadnený rozdiel hodnoty medzi starými a novými oknami. Na videozázname z obecnej kamery, ktorý bol na hlavnom pojednávaní vykonaný ako dôkaz, je vidieť ako „niečo vyberá zo stavebného materiálu" a podľa súdu teda mal mať nástroj na poškodenie okien. Z videozáznamu však nevyplýva, že by si mal niečo zo stavebného materiálu odniesť k bytu, resp. vôbec niekam odniesť. On nepoprel hádku s manželkou a videozáznam zachytáva následné prejavy správania aké s tým korešpondujú, avšak to, že bol nahnevaný, tiež neznamená že musel poškodzovať okná. Ohľadom poškodenia okien nesvedčí takýto záznam ako dôkaz manželkinej výpovedi o nič viac ako jeho a preto ho nemôže súd vnímať ako podporný dôkaz len k jej výpovedi.

Vo vzťahu k prečinu nebezpečného vyhrážania obžalovaný uvádza, že skutočnosť, že z jeho úst mala zaznieť vyhrážka smrťou adresovaná manželke, bola na pojednávaní preukázaná opäť výhradne len jej čítanou výpoveďou z prípravného konania ako jediným usvedčujúcim dôkazom, bez podpory inými dôkazmi (vrátane telefonátu dcéry F. na políciu), a je odporovaná výpoveďou jeho ako obžalovaného, čo znamená opäť dôkaznú situáciu slovo proti slovu, kde nemôže súd konštatovať taký stupeň poznania, ktorým by bolo možné skutkový stav považovať za spoľahlivo zistený pri vylúčení, že sa skutok nestal. Z napádaného rozsudku ďalej nevyplýva, že prečo jeho údajne vyhrážanie sa (ktoré súd považoval za preukázané) malo byť podľa názoru súdu takým konaním, ktoré u manželky mohlo vzbudiť dôvodnú (reálnu) obavu o jej život, ako to predpokladá objektívna stránka príslušnej skutkovej podstaty. Aj keby mala mať ohľadom vyhrážania pravdu manželka, tak ale to údajné vyhrážanie podľa jej výpovede nemalo byť sprevádzané žiadnym jeho správaním, ktoré by jej mohlo indikovať, že údajná vyhrážka bola mienená vážne, a že ju aj zamýšľam reálne vykonať. Pri absencii takéhoto správania by mohlo byť vyhrážanie o akom manželka vypovedala podľa názoru obžalovaného posúdené nanajvýš ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, a preto aj keby bola zaznela vyhrážka, ako to v prípravnom konaní tvrdila manželka, tak ale taká vyhrážka by podľa názoru obžalovaného nemohla bez ďalšieho naplniť skutkovú podstatu prečinu. Poukazuje pritom aj na zásadu „ultima ratio", podľa ktorej má byť trestné právo až krajným prostriedkom riešenia. Ide o to, že keď podľa súdu sa v teraz prejednávanej veci mal manželke vyhrážať už v poradí tretíkrát, no pritom nikdy sa nemal ani len pokúsiť takú vyhrážku vykonať, tak takéto jeho vyhrážky by aj tak manželka už nemohla vnímať ako vážne mienené.

Opakovanosť vyhrážok bez náznaku úmyslu vykonať ich, musí byť logicky hodnotená na úkor vážnosti ich vyslovenia, a teda aj na úkor ich spôsobilosti vzbudiť u poškodenej dôvodnú obavu z ich vykonania.

V ďalšom obžalovaný spochybňuje aj prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia, kde rozoberá skutkovú podstatu tohto prečinu a znak závažnosti a opakovanosti, pričom rozoberá udalosti z júna a septembra na základe ním popisovaného skutkového deja. Podľa názoru obžalovaného nebolo vykonaným dokazovaním preukázané, že jeho konania z júna a septembra 2022, ktoré ináč nepopiera a ktorými uložene opatrenia porušil, smerovali k ohrozeniu manželky, a teda že smerovali proti účelu, aký bol sledovaný uložením tých opatrení, a jeho konania teda ani v zmysle uvedeného nemôžu byť identifikované ako závažné. Konania, ktorými predmetné opatrenia porušil, mali v oboch prípadoch úplne iný cieľ (čo ohľadne udalosti zo septembra potvrdila aj svedkyňa A., že malo ísť len o získanie faktúr a dokumentov do práce) a z jeho strany pri nich nedošlo k žiadnemu ohrozeniu manželky, ani vo forme vyhrážania sa a ani nijako ináč, a preto to ani nebolo v rámci dokazovania mimo prečítania osamotenej manželkinej výpovede ničím preukázané. Následne polemizuje s odôvodnením jeho ukrývania sa pred policajnou hliadkou uvedeným v napadnutom rozsudku. Spochybňuje aj rozhodnutie súdu nevypočúť ich deti, ktoré boli priamymi svedkami predmetných udalostí. Zdravý vývoj jeho detí je nepochybne aj jeho záujmom, avšak ich zdravý vývoj je negatívne ovplyvnený predovšetkým tým, že nemajú pri sebe otca, a toto ich najviac stresuje, lebo ináč by mu nechodili dobrovoľne na návštevy do väzby vrátane dcéry F., a pokiaľ im neprináša stres prostredie väzby a vstupné prehliadky ozbrojených príslušníkov ZVJS, tak asi sotva obstojí úvaha, že stres by im spôsobil výsluch v súdnej miestnosti. Súd sa odmietnutím návrhov na ich vypočutie jednoducho iba vyhýba objasneniu veci. Nie je pravda, čo súd v rozsudku uviedol, že skutkový stav je možné ustáliť aj bez ich výsluchov, pretože ako to vyššie uviedol pri jednotlivých prečinoch, tak dôkazná situácia ohľadom rozhodujúcich skutočností je slovo proti slovu, a práve výsluchy priamych svedkov by ju umožnili ustáliť. Na základe vyššie uvedeného navrhol odvolaciemu súdu, aby v celom rozsahu zrušil napádaný rozsudok a aby vo veci sám rozhodol o jeho oslobodení, eventuálne aby vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Z dôvodoch odvolania obhajkyne vyplýva, že obžalovaný sa cíti byť nevinný. Celé toto konanie je výsledkom dlhodobej snahy C. B. poškodiť obžalovanému, dostať ho do basy a prinútiť ho súhlasiť s rozvodom. Tým, že poškodená vypočítavo odmietla na hlavnom pojednávaní vypovedať, nemohol jej klásť otázky a konfrontovať ju. Súd vykonal dokazovanie prečítaním jej výpovede z prípravného konania, ale výsledkom je stále len jej tvrdenie voči jeho. Súd neprihliadol na okolnosti, za ktorých sa vrátil v júni 2022 po vykázaní naspäť domov. Vysvetľoval súdu, že potreboval peniaze, aby si zaplatil dočasné ubytovanie, pretože peniaze – rodinnú kasu, vždy držala poškodená, preto si ich pýtal od nej. Tá opäť raz využila situáciu, eskalovala napätie, odmietla mu peniaze vydať, provokovala ho tým, že môže ísť spať do stanu alebo pod most, až situácia vyústila do takej hádky, že opakovane zavolala políciu. Obžalovaný považuje správanie sa poškodenej sa účelové, vopred premyslené s cieľom splniť jej vyhrážky, že ho dostane do basy. Je zjavné, že poškodená využila právo nevypovedať práve preto, že nemá záujem objasniť všetky okolnosti, za ktorých skutočne došlo k spáchaniu skutkov, z ktorých je obžalovaný a z ktorých spáchania bol prvostupňovým súdom uznaný za vinného. Čo sa týka prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia v septembri 2022, v celom rozsahu popiera jeho spáchanie. K manželke C. B. sa priblížil s jej súhlasom, s cieľom pomôcť pri sťahovaní. Vopred vedela, že obžalovaný príde do ich rodinného domu, oznámil jej to on, aj mediačná a probačná úradníčka. Napriek tomu sa v dome zdržiavala s tým, že ako vypovedala pred vyšetrovateľom, musela dovariť deťom obed, pričom na deťoch jej vôbec nezáleží tak ako to popisuje. Počas jeho väzobného stíhania sa stará len o maloletú F., najmladšie z detí, ktorú cielene ovplyvňuje proti nemu. Synovia ostali žiť v rodinnom dome, kde sa o nich starajú rodičia obžalovaného – nechcú žiť so svojou matkou. Pokiaľ by sa poškodená cítila byť jeho prítomnosťou natoľko ohrozená, ako sa všetkých snaží presvedčiť, potom by sa v dostatočnom predstihu snažila vyhnúť stretnutiu a nesúhlasila by s ním. Po jeho príchode zostala v rodinnom dome a následne s ním dobrovoľne sadla do auta a nechala mu pomôcť jej so sťahovaním do bytu. Aj podľa videozáznamu z obecnej kamery poškodená na parkovisku pred bytovkou nemala problém sama iniciatívne ku nemu prísť. V ďalších častiach odvolania rozoberá vykonané dokazovanie a dáva k tomu svoj výklad vo vzťahu k vzájomným hádkam, psychickom rozporení poškodenej, obavám ktoré mal u nej obžalovaný vzbudiť. Nebol vypočutý žiaden ďalší svedok ani predložený audiazáznam, ktorým by bolo preukázané, že sa obžalovaný manželke vyhrážal. Je to len jej slovo voči jeho slovu. Jediným usvedčujúcim dôkazom, resp. dôkazom vo významnej miere rozhodujúcim vo vzťahu k prečinom nebezpečného vyhrážania a poškodzovania cudzej veci, je výsluch svedka – poškodenej, t.j. jej tvrdenia o tom, že sa jej mal vyhrážať a kameňom rozbiť okná, proti jeho tvrdeniu, že tak neurobil. Poškodená pred súdom odmietla

vypovedať. Prokurátor obžalobu neoprel o žiaden priamy dôkaz, a zároveň vo výpovediach poškodenej počas prípravného konania je rozpor v tom, kde sa jej mal vyhrážať. Aj samotný súd v odôvodnení rozsudku uvádza, že neexistuje záznam o tom, že by sa jej vyhrážal. Rovnako tak niet usvedčujúceho dôkazu o tom, že poškodil okno bytu. Skutočnosť, že v blízkosti bytového domu bol nejaký stavebný materiál či odpad, predsa nemôže postačovať na to, aby ho súd uznal vinným z poškodzovania cudzej veci. Navrhovaný výsluch maloletej dcéry a maloletých synov, ktorý bol jeden prítomný pri hádke v byte, a druhý pri hádke pred bytom, súd nepripustil. Ani spáchanie prečinu poškodzovania cudzej veci obžalovaným nebolo počas konania pred súdom preukázané. Následne rozoberá aj to, či samotná poškodená nebola účastníkom trestných činov podľa § 21 Tr. zákona, keďže je dôvodný záver, že svojim správaním obžalovaného úmyselne opakovane priviedla do situácií, ktoré zosnovala tak, aby porušil úradné rozhodnutia a spáchal trestný čin, k čomu predkladá vlastnú argumentáciu. V konaní nebolo preukázané, že obžalovaný by spáchal prečiny, z ktorých spáchania bol prvostupňovým súdom uznaný za vinného. Aj odmietnutie poškodenej vypovedať len dokazuje, že ide o obyčajný spor manželov pred rozvodom, ktorý poškodená eskalovala až do tohto trestného konania úmyselne, a to s cieľom poškodiť obžalovanému, splniť vyhrážky, že ho dostane do basy, a prinútiť ho s rozvodom súhlasiť. Taktiež namieťa nevypočutie spoločných detí súdom, ktoré boli pri skutkoch a z ktorých spáchania bol prvostupňovým súdom uznaný za vinného. Súd nedostatočne zistil skutkový stav a následne dospel k nesprávnemu záveru o vine obžalovaného a uložil mu neprimeraný trest. Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vrátil mu vec, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne, aby sám rozsudkom vo veci rozhodol na podklade skutkového stavu doplneného dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Z vyjadrenia prokurátora k odvolaniu obžalovaného vyplýva, že sa stotožňuje s rozsudkom okresného súdu, vrátane uloženého trestu, ktorý považuje za zákonný a spravodlivý. Skutočnosti a závery uvedené v odôvodnení odvolania obžalovaného, ktoré by mali viesť k inému rozhodnutiu, sú neakceptovateľné.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V prieskumnom konaní bolo zistené, že prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní vykonal v dostatočnom rozsahu dokazovanie týkajúce sa skutkov uvedených v obžalobe okresného prokurátora a boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom a postačujúcom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Zabezpečené dôkazy boli okresným súdom vyhodnotené v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku sú odrazom výsledkov dokazovania, s ktorými sa krajský súd stotožnil a tieto považuje za správne a z dôvodu neopakovania tam uvedených skutočností v celom rozsahu naň odkazuje.

Rozsudok súdu prvého stupňa obsahuje rozsiahle a podrobné odôvodnenie, v ktorom je vyložené, ktoré skutočnosti boli vzaté za dokázané a o ktoré dôkazy sa prvostupňový súd opieral a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj odvolacieho súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. dôkladne a podrobne v odôvodnení rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri vyhodnotení vykonaného dokazovania. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a tiež akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázkach viny obžalovaného a uloženého trestu.

Odvolací súd považuje za potrebné v tejto súvislosti uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym zásadným procesným chybám,

ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, najmä pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetné skutky, ustálené v bodoch 1/ a 2/ napadnutého rozsudku stali spôsobom tam popísaným a že ich spáchal obžalovaný. Rovnako krajský súd považuje za potrebné konštatovať, že po preskúmaní obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu dospel k záveru, že výrok o vine obžalovaného A. B. bol založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akejkoľvek pochybnosti vylučujú akúkoľvek inú alternatívu skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov pri jednotlivých skutkoch ustálený. Preto aj odvolací súd dospel k presvedčivému a objektívnemu záveru, že nemožno mať žiadne pochybnosti o vine obžalovaného, pretože jeho vina bola preukázaná tak súborom priamych ako aj nepriamych dôkazov, pričom tieto dôkazy tvoria nepretržitú a súvislú niť, ktorá bez akýchkoľvek pochybností dovoľuje vysloviť záver o vine obžalovaného.

Obžalovaný má právo vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tieto hodnotiť podľa svojho presvedčenia, záväzné a konečné hodnotenie dôkazov jednotlivo i súhrnne však zákon zveruje výlučne súdu.

Keďže prvostupňový súd detailne rozvádza jednotlivé dôkazy, ktoré vo veci vykonal a následne ich starostlivo hodnotí podľa svojho vnútorného presvedčenia jednotlivo aj v ich súhrne, krajský súd preto len v krátkosti rekapituluje, že výrok o vine obžalovaného je možné ustáli predovšetkým na základe výpovede poškodenej C. B. (manželky obžalovaného), ktorá vo svojich výpovediach v prípravnom konaní, ktoré boli procesným spôsobom oboznámené na hlavnom pojednávaní, keďže poškodená využila svoje zákonné právo a odmietla vo veci vypovedať, okrem iného popisovala svoje spolužitie s obžalovaným, ich vzájomné vzťahy, požívanie alkoholu obžalovaným a s tým súvisiace hádky, pričom detailne rozviedla priebeh skutku zo dňa 24.06.2022, kedy obžalovaný aj napriek uloženému vykázaniu zo spoločného domu, pod vplyvom alkoholu do spoločného obydľia prišiel a keď ho žiadala, aby z obydľia odišiel, najprv povedal, že odchádza, že si ide po nejaké veci do izby, tam sa potúžil alkoholom a keď odchádzal preč, tak ju spozoroval v kúpeľni, prišiel k nej zozadu a začal ju škrtiť. V tom začala kričať, prišli deti a odtiahli obžalovaného od nej. Potom zavolała na políciu. Obžalovaný ani nepopiera, že mal vedomosť o tom, že do domu ma zakázané vstupovať, o čom bol poučený príslušníkom policajného zboru a bolo mu dané aj potvrdenie o vykázaní zo spoločného obydľia vystavené OO PZ Lipany pod DU:340/2022, čísla ORPZ-POOPP11-62-002/2022, z ktorého vyplýva, že dňa 24.06.2022 o 13.20 hod. bol obžalovaný vykázaný zo spoločného obydľia poškodenej C. B. vzťahujúceho sa na rodinný dom v obci A. č. 5 a na pozemok patriaci k uvedenému rodinnému domu na dobu 14 dní.

Taktiež uvedená poškodená pri svojom kontradiktórnom výsluchu v prípravnom konaní ozrejmla priebeh skutku pod bodom 2/ zo dňa 29.09.2022, kedy sa jej obžalovaný znova pod vplyvom alkoholu (svedčí o tom vykonaná dychová skúška) vyhrážal, že jej odjebie hlavu a potom pôjde sedieť, následne sa dobíjal do bytu, pričom poškodil 2 sklenené výplne na oknách bytu v obývacej izbe a na toalete, čím spôsobil pre vlastníka bytu, obec A., škodu vo výške najmenej 435,00 Eur. Obžalovanému pritom uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 15C/55/2022-17 zo dňa 05.08.2022, ktoré nadobudlo vykonateľnosť dňa 05.08.2022, bola uložená povinnosť nepribližovať sa k C. B. na vzdialenosť menšiu ako 20 metrov s výnimkou účasti na nevyhnutných procesných úkonoch v konaní pred orgánmi verejnej moci.

Z prečítaných výpovedí G. G. E., starostu poškodenej H. A. z prípravného konania zo dňa 20.01.2023 a zo dňa 27.01.2023, len vyplýva, že nebol svedkom týchto skutkov a preto sa k ich priebehu nevie vyjadriť, avšak došlo k poškodeniu sklenených výplní okien a to jedného veľkého „obývačkového“ okna a jedného okna do toalety na bytovom dome patriacom obci, ktoré boli v čase odovzdania bytu poškodenej C. B. nepoškodené. Predložil cenovú ponuku na opravu okien, ktorú obec akceptovala a túto cenu za ich opravu musí obec uhradiť, čím im vznikla škoda vo výške 408, - Eur.

Svedkyňa E. A., sestra obžalovaného, vypovedala v prospech obžalovaného, pričom v podrobnostiach krajský súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Svedkyňa nikdy nevidela, aby obžalovaný poškodenej fyzicky ublížil.

MUDr. Kornélia Fabišiková, znalkyňa z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Psychiatria, mimo iné konštatovala, že u obžalovaného ide o emočne nestabilnú poruchu osobnosti, impulzívny typ, ktorá sa prejavuje neurolabilitou, zvýšenou afektívnou dráždivosťou a zvýšenou pohotovosťou k maladaptívnym vzorcom správania. Bol zistený škodlivý konzum alkoholu s počínajúcou závislosťou, kde už pred skutkom z roku 2019 pri psychiatrickom vyšetrení v ústavnej psychiatrickej pohotovostnej službe mu bolo

navrhované protialkoholické liečenie, kde k liečbe nebol v tom čase a ani v čase znaleckého vyšetrenia motivovaný. Obžalovaný bol ku svojmu konzumu alkoholu nekritický, bagatelizoval a racionalizoval ho.

Podľa odborného vyjadrenia spoločnosti Glasko, s.r.o. škoda na bezpečnostnom skle na plastovom okne na bytovom dome v obci A. I. XXX o rozmeroch 37 cm x 36 cm je 61,- Eur a na skle o rozmeroch 73 cm x 120 cm je 106,- Eur, čo spolu s montážou a výmenou v hodnote 268,- Eur predstavuje škodu vo výške 435,- Eur. Zo zápisnice o ohliadke miesta činu vykonanej dňa 29.09.2022 od 22.00 hod. do 22.45 hod. vyplývajú skutočnosti o poškodení dvoch sklenených výplní, čo je aj evidentne z pripojenej fotodokumentácie. Okresný súd zároveň prehral pripojené DVD jednak z kamerového záznamu obce A., ktorým je zabezpečený objekt bytového domu v A. č. 2 ako aj CD záznam, na ktorom je zachytený záznam hovoru na linku 158 zo dňa 29.09.2022 v čase o 19.13 hod. z telefónneho čísla XXXX XXX XXX, kde osoba, ktorá sa predstavila ako F. B. oznamuje, že jej otec, - obžalovaný si vypil a je agresívny s tým, že doma je jej mama, kedy obžalovaný silno búcha na dvere a chce sa dostať dnu. F. potvrdzuje, že sa už niekedy stalo to, čo obžalovaný teraz robí a že je opitý. F. pritom celý čas plače. Súd prvého stupňa tiež oboznámil aj ďalšie listinné dôkazy - Uznesenia Okresného súdu Prešov č. k. 15C/55/2022-17 zo dňa 05.08.2022 a zo dňa 31.08.2022, potvrdenie o vykázaní zo spoločného obydlija vystaveného OO PZ Lipany pod DU:340/2022, čísla ORPZ-POOPP11-62-002/2022, záznamy o dychových skúškach z inkriminovaných dní, register trestov a priestupkov ako aj správy a hodnotenia na obžalovaného.

Odvolačný súd zároveň na tomto mieste poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku týkajúce sa hodnotenia týchto výpovedí a listinných dôkazov súdom prvého stupňa, kde súd presvedčivo zdôvodnil prečo a na základe akých skutočností a okolností vyhodnotil tieto výpovede za pravdivé a osvojujúci si tam uvedené závery v ďalšom naňho odkazuje.

Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že ustanovenie prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr. zákona poskytuje trestno-právnu ochranu pokojnému občianskemu spoluzitiu pred jeho hrubým narušením a to konaním, ktoré vzbudzuje dôvodné obavy o život, zdravie alebo spôsobenie inej ťažkej ujmy. Či ide o vyhrážanie spôsobilé vzbudiť u iného dôvodnú obavu, je nutné posúdiť so zreteľom na všetky konkrétne okolnosti prípadu. Je potrebné brať do úvahy povahu vyhrážky, porovnať fyzické a povahové vlastnosti páchatel'a s fyzickými a povahovými vlastnosťami poškodeného, ich vzájomný vzťah a podobne. Pod dôvodnou obavou je potrebné rozumieť vyšší stupeň tiesnivého pocitu zo zla, ktorým je vyhrážané. Dôvodná obava však nemusí vzniknúť, vyhrážanie však musí byť objektívne spôsobilé vzbudiť takúto dôvodnú obavu, preto nie je nevyhnutné, aby u poškodeného skutočne vznikla dôvodná obava uvedeného charakteru. Taktiež je potrebné skúmať, či vyhrážanie bolo doprevádzané chovaním, ktoré ilustrovalo odhodlanie páchatel'a vyhrážky splniť a z tohto bude potom možné vyvodiť, či vyhrážka bola spôsobilá vzbudiť dôvodnú obavu. Podľa názoru krajského súdu znak spočívajúci vo vyhrázaní obžalovaného nie je možné obmedziť len na vlastný obsah slovného vyhlásenia a jeho spôsobilosť resp. nespôsobilosť vzbudiť dôvodnú obavu, ale je potrebné ho vykladať aj v spojení s ďalším konaním a prejavmi obžalovaného, ktoré by potom bolo, resp. nebolo možné vnímať ako vyhrážky spôsobilé vzbudiť u poškodeného takúto obavu. Napokon obžalovaný bol len v krátkej dobe pred teraz súdenými skutkami odsúdený Trestným rozkazom Okresného súdu Prešov pod sp. zn. OT 127/2022 zo dňa 20. júna 2022, právoplatného tým istým dňom, z ktorého vyplýva, že dňa 17.06.2022 fyzicky a verbálne napadol pošk. C. B. a kričal na manželku slovami „ keď prídeme domov, ci piču rozjebem, zabijem ce ty suko“, čo vyvracia argumentáciu obžalovaného o nespôsobilosti jeho vyhrážok vzbudiť strach o život a zdravie poškodenej, keď na poškodenú sa nezdráhal zaútočiť ani pred policajnou stanicou, a až aktívnym konaním službukonajúcej hliadky policajného zboru, mu bolo v ďalšom konaní zabránené.

Z komentárov vo vzťahu k prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia vyplýva, že toto stanovenie chráni záujem na riadnom výkone rozhodnutí súdov alebo iných orgánov verejnej moci. Objektívna stránka tohto trestného činu spočíva v niektorej forme konania páchatel'a, ktoré sú taxatívne uvedené v písm. a/ až h/, teda v konaní, ktoré spočíva v marení alebo podstatnom sťažovaní výkonu niektorých rozhodnutí súdov alebo iných orgánov verejnej moci. Ohľadne výkladu právnej vety uvedenej v písm. h/ zmieneného paragrafu je potrebné uviesť, že podľa zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore sú oprávnení príslušníci Policajného zboru vykazať osobu zo spoločného obydlija (§ 27a zákona č. 171/1993 Zb.), pričom bude možné potrestať toho, kto sa dopustí závažného alebo opakovaného konania, aby zmaril rozhodnutie o vykázaní zo spoločného obydlija a zakázaní vstupu do spoločného obydlija, vydané podľa zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov alebo na základe predbežného opatrenia súdu. Pod pojmom "závažné konanie" v zmysle tohto ustanovenia sa

rozumie také konanie, ktoré smeruje k tomu, aby bol zmarený účel oprávnenia vykazať zo spoločného obydlija osobu bližšie vymedzenú v ustanovení § 27a č. 171/1993 Z.z. - Policajt je oprávnený vykazať z bytu alebo domu alebo iného priestoru spoločne obývaného s ohrozenou osobou a aj z jeho bezprostredného okolia (ďalej len "spoločné obydlie") osobu, u ktorej možno na základe zistených skutočností očakávať útok na život, zdravie, slobodu alebo zvlášť závažný útok na ľudskú dôstojnosť ohrozenej osoby, najmä vzhľadom na predchádzajúce takéto útoky; súčasťou vykázania zo spoločného obydlija je aj zákaz vstupu vykázanej osobe do spoločného obydlija počas 14 dní od vykázania, pričom do tejto doby sa počíta aj deň vykázania. Policajt je oprávnený vykazať zo spoločného obydlija takúto osobu aj počas jej neprítomnosti. Obdobná situácia nastáva aj pri písm. i/, kedy páchatel' marí alebo podstatne sťažuje výkon rozhodnutia súdu alebo iného orgánu verejnej moci tým, že dopustí sa závažného alebo opakovaného konania, aby zmaril zákaz alebo obmedzenie kontaktu, vstupu alebo priblíženia sa vydané a osvedčené podľa osobitného predpisu alebo vydané na základe rozhodnutia súdu v civilnom procese.

Odvolaací súd konštatuje, že z takto vykonaného dokazovania a na základe vyššie uvedeného potom vyplynulo, že obžalovaný spáchal skutky v takom rozsahu ako sú ustálené v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Konanie obžalovaného bolo po právnej stránke zákonným spôsobom kvalifikované bode 1/ ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. h/ Trestného zákona, keďže obžalovaný maril výkon rozhodnutia policajného orgánu a dopustil sa závažného konania, t.j. bol zmarený účel oprávnenia vykazať zo spoločného obydlija osobu, u ktorej možno na základe zistených skutočností očakávať útok na život, zdravie, slobodu alebo zvlášť závažný útok na ľudskú dôstojnosť ohrozenej osoby, najmä vzhľadom na predchádzajúce takéto útoky (viď predchádzajúce priestupkové konania ako aj odsúdenie za prečin nebezpečné vyhrážanie - Trestný rozkaz Okresného súdu Prešov pod sp. zn. OT 127/2022 zo dňa 20. júna 2022, právoplatné tým istým dňom) a v bode 2/ z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona, prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. i/ Trestného zákona, prečinu poškodzovanie cudzej veci podľa § 245 Trestného zákona, pričom obžalovaný svojím konaním popísaným v skutkovej vete ako aj v odôvodnení napadnutého rozsudku, naplnil po subjektívnej a objektívnej stránke obligatórne náležitosti súdených trestných činov.

Vo všeobecnosti je potrebné najprv skonštatovať, že pri ukladaní trestu musí súd vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Túto závažnosť určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, napríklad alternatívnych, nespojených s odňatím slobody, alebo povinnosť súdu ukladať len trest odňatia slobody.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal aj poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom zistil len existenciu dvoch priťažujúcich okolností uvedených v ustanovení § 37 Trestného zákona. Prvou z nich je okolnosť, že obžalovaný spáchal viac trestných činov a druhou priťažujúcou okolnosťou je skutočnosť, že obžalovaný už bol za trestný čin v minulosti odsúdený - § 37 písm. m/ Tr. zákona a preto pri ukladaní trestu bol povinný postupovať podľa ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zákona, t.j. zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o 1/3 a trest ukladať v rozmedzí od 16 mesiacov do 36 mesiacov, s čím sa stotožnil aj krajský súd.

Pri preskúmaní výroku o treste napadnutého rozsudku krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie alebo zmenu uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov.

Prvostupňový súd pri hodnotení osoby obžalovaného z listinných dôkazov zistil, že obžalovaný doteraz bol jedenkrát súdne trestaný pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. a že prejednávaneho trestného činu sa dopustil v skúšobnej dobe tohto odsúdenia. Okresný súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery preto správne vychádzal jednak z hodnotenia osoby obžalovaného a jednak závažnosti činu. S poukazom na hore uvedené skutočnosti možno konštatovať, že súd prvého stupňa v rámci všeobecných zásad platných pre ukládanie trestov dostatočne vyhodnotil všetky okolnosti, ako aj momenty, ktoré ovplyvňujú požiadavku ochrany spoločnosti a občanov pred páchaním takejto trestnej činnosti, pričom zvažil aj okolnosti na strane obžalovaného. Krajský súd sa preto stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa ohľadne výšky trestu a má za to, že uložený nepodmienečný trest

odňatia slobody na 20 mesiacov, zodpovedá zásadám pre ukládanie trestov, ako z pohľadu individuálnej, tak aj z pohľadu generálnej prevencie

Zákonu zodpovedajúce je aj rozhodnutie prvostupňového súdu o spôsobe výkonu uloženého trestu. Vychádzajúc z vyššie uvedené je teda rozhodnutie okresného súdu o tom, že výkon uloženého trestu odňatia slobody obžalovaný vykoná v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia zákonné. Odvolací súd konštatuje, že boli splnené zákonné podmienky pre výkon takéhoto trestu, vzhľadom na to, že obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním tohto trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného s týmito sa krajský súd nestotožnil a odkazuje na vyššie uvedené skutočnosti a okolnosti, ktorými sa riadil pri preskúmaní napadnutého výroku o vine, pričom na základe z hora uvedených dôkazov, mal aj odvolací súd za preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutkov, z ktorých bol uznaný za vinného. Dôvody odvolania uvádzané obžalovaným sú vo svojej podstate ich zopakovaním a k ich uplatneniu už došlo v rámci prvostupňového konania, pričom okresný súd na ne adekvátne a vyčerpávajúco zodpovedal. Aj keď obžalovaný namieta, že súd nepostupoval správne pri hodnotení dôkazov, je potrebné poukázať na to, že poškodená vo vzťahu k spáchanému skutku vypovedala v prípravnom konaní konzistentne, bez žiadnych významných rozporov a ňou uvádzané skutočnosti a okolnosti spáchanej trestnej činnosti boli verifikované aj ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi – obhliadka miesta činu, zvukový záznam z hovoru na políciu ku skutku zo dňa 29.09.2022 ako aj prehratý záznam z obecných kamier z tohto dňa, výpoveď svedka G. G. E. o odovzdaní bytu v nepoškodenom stave, ako aj ďalšie listinné dôkazy. Nemal preto ani krajský súd dôvod neuveriť takto učinenej výpovedi poškodenej, ktorá usvedča obžalovaného zo spáchaných prečinov. Podstatou podaného odvolania je totiž snaha obžalovaného dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky obžalovaného dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobil prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bol aj zákone subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona.

Ohľadne návrhov obžalovaného na vykonanie ďalších dôkazov –vypočutie spoločných maloletých detí, okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia presvedčivo zdôvodnil, prečo ich vykonanie nepovažoval za potrebné, s čím sa stotožnil aj krajský súd a preto nevyhovel návrhu obžalovaného predneseného na verejnom zasadnutí vypočuť jeho maloletých synov. Rozsah vo veci vykonaných dôkazov považoval aj krajský súd za dostatočný na vydanie rozhodnutia, keď dôvod nevyhovenia návrhu obžalovaného na vykonanie navrhovaných dôkazov je podrobne ozrejmenej v odôvodnení prvostupňového rozsudku. Takýmto postupom súdov pritom nemohlo dôjsť k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu, keďže za to nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. pri uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. poriadku. Obžalovanému bolo pritom plne umožnené uplatnenie jeho práv, keď treba zmieniť najmä právo navrhovať dôkazy vo svoj prospech, či právo vyjadrovať sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Posudzujúc v kontexte celého trestného konania nemožno teda v danej veci hovoriť o porušení práva obžalovaného na obhajobu. Porušenie práva na obhajobu nemožno odvíjať ani od iného hodnotenia dôkazov obžalovaným oproti tomu, ako to vo veci učinil súd prvého stupňa. Súčasťou jednej zo základných (všeobecných) zásad trestného konania, a síce zásady zabezpečenia práva na obhajobu, je aj právo obvineného požadovať, aby v trestnom konaní boli zistené všetky okolnosti svedčiace v jeho prospech. Súčasne je potrebné zdôrazniť, že toto jeho právo však neznamená povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdov vykonávať všetky ním navrhované dôkazy (§ 2 ods. 10 a § 272 ods. 3 Tr. por.). Súd, vykonávajúci dokazovanie vo veci, totiž čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila. V týchto súvislostiach odvolací súd ale pripomína, že kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy strán konania na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania, a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch

predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.

Podľa dlhodobej ustálenej súdnej praxe (pozri napr. R XX/XX-XX.) súhrn nepriamych dôkazov k preukázaniu viny obvineného musí tvoriť logickú a ničím nenarušenú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obvineného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. V posudzovanom prípade je potrebné uviesť, že obžalovaný bol zo spáchania žalovaných prečinov usvedčovaný predovšetkým priamymi dôkazmi – výpoveďami poškodenej C. B., ktorej hodnovernosť, napriek snahe obžalovaného nebola žiadnymi inými dôkazmi spochybnená, ale aj nepriamymi – výpoveď pošk. G. E. ako aj listinami – obhliadka miesta činu s príslušnou fotodokumentáciou, prepis telefonického hovoru dcéry obžalovaného na políciu, DVD záznamom z obecných kamier. Uvádzané priame a nepriame dôkazy vo svojom súhrne vytvárajú už spomenutú uzavretú reťaz dôkazov neumožňujúcich iný záver ani o priebehu žalovaného skutku ani o osobe páchatela než ten, ku ktorému dospel okresný súd. Nie je teda pravdou, že v danom prípade neexistujú žiadne iné dôkazy, ktoré by obžalovaného usvedčali zo žalovanej trestnej činnosti a že ide tu len o situáciu „tvrdenia proti tvrdeniu“.

Neobstoí ani námietka obžalovaného ohľadne výšky spôsobenej škody. Z priloženej fotodokumentácie je zrejмый rozsah a veľkosť poškodenia sklenených výplní, pričom krajský súd nemal žiadne pochybnosti o správnosti ustálenej výšky škody poškodeného obecného majetku. Ak sa obžalovaný domnieval, že výška škody je nižšia bolo nielen jeho právom ale aj povinnosťou o tom predložiť relevantný dôkaz, napr. iné odborné vyjadrenia ohľadne spôsobenej škody.

Dôvodná nie je ani námietka obžalovaného argumentujúca zásadou chápania trestnej represie ako „ultima ratio“ Platí, že občianskoprávny vzťah má vlastný právny rámec určený ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Ak však konaním fyzickej osoby v priebehu dotknutých udalostí dôjde k naplneniu zákonných znakov trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a následne súdu vyvodit' trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Materiálny korektív, ktorý je v preskúmvanej veci daný mierou závažnosti je v prípade dotknutého činu nepochybne naplnený v intenzite charakteristickej pre trestný čin. To je predovšetkým určené závažnosťou konania obžalovaného voči jeho manželke - poškodenej, ako voči blízkej osobe, a ktorá je i okolnosťou (chránená osoba), ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby (§ 360 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona). Aj z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR vyplýva, že ak páchatel' svojim konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodit' trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Pravidlo „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Tr. zák., teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 13. augusta 2013, sp. zn. 2 Tdo 35/2013).

Ako zavádzajúce je potrebné hodnotiť aj tvrdenie obžalovaného, že údajne vyhrážanie sa (skutok z 29.09.2022) nebolo sprevádzane žiadnym jeho správaním, ktoré by jej mohlo indikovať, že údajná vyhrážka bola mienená vážne, a že ju aj zamýšľam reálne vykonať. Obžalovaný sa dobíjal do bytu, búchal na dvere a kričal, že ak ich poškodená neotvorí tak ich rozbije a neskôr bolo počuť viacero rán na obývačkovom okne, ktoré sa nerozbilo, pretože to bolo bezpečnostné sklo. Práve až po takomto konaní obžalovaného došlo k zatelefonovaniu dcéry poškodenej na políciu, že otec si vypil a je agresívny a chce sa dostať dnu.

Je síce možné vytknúť prvostupňovému súdu, že v rámci právnej kvalifikácie prečinu poškodzovania cudzej veci neuviedol, aj napriek správnej právnej a skutkovej vete (poškodil cudziu vec a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu), ustanovenie odseku 1, príslušnej skutkovej podstaty, avšak toto pochybenie nemalo za následok až takú nesprávnosť (nezákonnosť), aby bolo nevyhnutne potrebné zrušiť celé rozhodnutie a to aj z dôvodu stability súdnych rozhodnutí, keďže uvedený nedostatok nemal žiaden podstatný vplyv pri rozhodovaní o vine a ukladaní trestu obžalovanému.

Záverom krajský súd len dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmvava v odvolacom konaní. V dvojinstančnom

súdnom konaní totiž rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. K ďalším odvolacím námietkam obžalovaného, pokiaľ ide o samotné hodnotenie dôkazov, krajský súd na základe preskúmania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a na základe štúdia predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že okresný súd sa správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd riadny opravný prostriedok obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodný a jeho odvolanie zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.
jednomyseľný

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.